

Η Απουσία Του Θεού !

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μ' αυτή την έννοια της αλήθειας πρέπει να παραδεχτούμε πως ο Θεός μπορεί και να είναι απών. Αυτή η απουσία φυσικά είναι υποκειμενική, αφού ο Θεός είναι πάντα παρών για τον καθένα μας. Μπορεί εν τούτοις να μείνει άορατος και δυσνόητος, να μας διαφεύγει. Όταν ο Θεός δε μας προσφέρεται, όταν δεν είμαστε σε θέση να νοιώσουμε την παρουσία Του, τότε πρέπει να βρούμε τη δύναμη να περιμένουμε με δέος και σεβασμό.

Υπάρχει όμως κι άλλο ένα στοιχείο σ' αυτή την υποκειμενική απουσία του Θεού. Μια σχέση τότε μόνο μπορεί να είναι αληθινή όταν συντελείται σε κλίμα αμοιβαίας ελευθερίας.

Συχνά νοιώθουμε πως δεν έχουμε παρά να αρχίσουμε να προσευχόμαστε, για να υποχρεώσουμε τον Θεό να μας φανερωθεί· να Τον αναγκάσουμε να μας ακούσει, να μας επιτρέψει να νιώσουμε την παρουσία Του, να μας βεβαιώσει ότι μας ακούει. Αν ήταν έτσι, η σχέση δε θα ήταν ελεύθερη, θα ήταν μηχανική, δε θα είχε χαρά και αυθορμητισμό. Θα προϋπέθετε επιπλέον ότι βρισκόμαστε πάντοτε στην κατάλληλη φόρμα να δούμε το Θεό.

Ο Αλφόνσος Σατωμπριάν σε ένα σημαντικό βιβλίο του περί προσευχής με τίτλο *La Réponse du Seigneur* (Η απάντηση του Κυρίου), μας λέει πως η αισθητή απουσία του Θεού προέρχεται συνήθως από τη δική μας τύφλωση. Θα ήθελα να εξηγήσω αυτή τη φράση με ένα παράδειγμα.

Ήρθε μια μέρα να με δει κάποιος, ένας άνθρωπος που έψαχνε να βρει τον Θεό επί

χρόνια. Μου είπε κλαίγοντας: «Πάτερ, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τον Θεό. Δείξε μου τον Θεό!». Του απάντησα πως δεν ήμουν σε θέση να του Τον δείξω, όμως δε νομίζω πως και ο ίδιος ήταν σε κατάσταση να Τον βρει έτσι κι αλλιώς. Απορημένος με ρώτησε γιατί. Και εγώ τότε του έθεσα ένα ερώτημα που συχνά θέτω σε όσους έρχονται να με συμβουλευτούν: «Υπάρχει κάποιο χωρίο της Αγίας Γραφής που μιλάει στην καρδιά σου -το πιο πολύτιμο χωρίο που έχεις βρει;». «Ναι -μου απάντησε-, η ιστορία της πόρνης στο 8ο κεφάλαιο του Ιωάννη». Τον ξαναρώτησα: «Πού τοποθετείς τον εαυτό σου σε αυτή την ιστορία; αισθάνεσαι σαν να είσαι η γυναίκα που έχει συνειδητοποιήσει το αμάρτημά της και βρίσκεται ενώπιον της κρίσης των ανθρώπων, εν γνώσει της ότι η κρίση τους θα είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για αυτήν; Ή ταυτίζεσαι με τον Χριστό που τα καταλαβαίνει όλα και θα τη συγχωρήσει, δίνοντάς της έτσι την ευκαιρία να ζήσει από εδώ και μπρος μια νέα ζωή; Ή σαν τους Αποστόλους, περιμένεις και ελπίζεις σε κάποια απάντηση που θα είναι απαλλακτική; Μήπως είσαι ένας από το πλήθος, ένας από τους γέροντες που γνώριζαν ότι οι ίδιοι δεν ήταν αναμάρτητοι, και γι' αυτό αποσύρθηκαν πρώτοι από το λιθοβολισμό; Ή από τους νεότερους που κάποια στιγμή συνειδητοποίησαν ότι και αυτοί δεν ήταν αναμάρτητοι και πέταξαν κατά μέρος τις πέτρες του λιθοβολισμού; Εσύ με ποιόν ταυτίζεσαι μέσα σε αυτή τη δραματική σκηνή;

Σκέφτηκε για λίγο και μετά μου απάντησε: «Είμαι ο μόνος Ιουδαίος που δε θα έφευγα χωρίς να λιθοβολήσω τη γυναίκα». «Να, λοιπόν», του είπα, «έχεις την απάντησή σου. Δεν μπορείς να δεις το Θεό, ο οποίος για σένα είναι ένας τέλειος άγνωστος».

Δεν υπάρχει εδώ, αλήθεια, κάποια ομοιότητα με όσα ο καθένας μας έχει γνωρίσει; Δεν υπάρχει μέσα στον καθένα μας μια αντίσταση κατά του Θεού, μια άρνηση του Θεού; Ζητώντας Τον δε ζητούμε στην πραγματικότητα ένα Θεό όμοιο με μας, ένα Θεό που να μας βολεύει; Και δεν είμαστε έτοιμοι να απορρίψουμε τον αληθινό Θεό μόλις τον βρούμε;

Είμαστε προετοιμασμένοι να βρούμε το Θεό όπως είναι, ακόμα και αν η συνάντηση καταλήξει σε καταδίκη μας και η ανατροπή όλων των αξιών που μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαμε σε υπόληψη; Μήπως η απουσία του Θεού από τη ζωή μας και από τις προσευχές μας δεν οφείλεται συχνά στο γεγονός ότι εμφανιζόμαστε σαν άγνωστοι συχνά σε Αυτόν, που αν κάποτε βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του δε θα Τον προσέχαμε ή δε θα Τον αναγνωρίζαμε; Κάτι τέτοιο δε συνέβαινε και όταν ο Χριστός περπατούσε στους δρόμους της Ιουδαίας και της Γαλιλαίας; Πόσοι από τους σύγχρονούς Του δεν Τον συνάντησαν, δεν πέρασαν από δίπλα Του χωρίς να Τον γνωρίσουν ή ακόμα να υποπτευθούν ότι είχε κάτι ξεχωριστό επάνω Του; Κάπως

έτσι δεν Τον είδαν τα πλήθη στο δρόμο προς τον Γολγοθά; Σαν έναν εγκληματία, σαν κάποιον που είχε ταραξει τη δημόσια τάξη και τίποτε άλλο; Κάπως έτσι δε σκεπτόμαστε τον Θεό, ακόμα και είμαστε σε θέση να νιώσουμε κάπως την παρουσία Του; Και μήπως δεν τον αποφεύγουμε γιατί καταλαβαίνουμε πως θα ταραξει και τις δικές μας ζωές, θα κλονίσει τις αξίες μας;

Με αυτές τις συνθήκες δεν μπορούμε να περιμένουμε να Τον συναντήσουμε στην προσευχή μας. Για να το θέσω πιο ωμά, θα έπρεπε να ευχαριστούμε το Θεό με όλη μας την καρδιά που δεν μας παρουσιάζεται σε κάτι τέτοιες στιγμές, που δεν είμαστε έτοιμοι, αφού Τον αμφισβητούμε όχι όπως ο Ιώβ, αλλά όπως ο κακός ληστής στο σταυρό. Μια τέτοια συνάντηση θα ήταν δικαστήριο και καταδίκη για μας. Πρέπει να μάθουμε να κατανοούμε αυτή Του την απουσία και να κρίνουμε τους εαυτούς μας, μια και δε μας κρίνει ο Θεός.

Άλλη μια ιστορία θα μας ερμηνεύσει μια άλλη πλευρά της απουσίας του Θεού. Πριν λίγα χρόνια μια νέα κοπέλα που έπασχε από ανίατη ασθένεια μου έγραψε: «Πόσο ευγνώμων είμαι στο Θεό για την αρρώστια μου. Καθώς αδυνατίζει το σώμα μου, το νιώθω να γίνεται όλο και πιο διάφανο στις ενέργειες του Θεού». Της απάντησα: «Να ευχαριστείς το Θεό γι' αυτό που σου έχει δώσει, αλλά μην περιμένεις να κρατήσει αυτή η κατάσταση. Θα έρθει η ώρα που αυτό το αδυνάτισμα του κορμιού σου θα πάψει να σε κάνει να αισθάνεσαι πνευματική. Και τότε θα πρέπει να εξαρτάσαι από τη Χάρη και μόνο».

Λίγους μήνες αργότερα μου ξανάγραψε: «Έχω τόσο εξασθενήσει, που δεν έχω πια τη δύναμη να τρέξω να ακουμπήσω στο Θεό. Το μόνο που μου μένει είναι να σιωπώ, να παραδίδω τον εαυτό μου ελπίζοντας ότι ο Θεός θα έρθει προς εμένα». Και πρόσθεσε αυτό που πρέπει να προσέξουμε από όλη αυτή την ιστορία: «Προσευχηθείτε στο Θεό να μου χαρίσει το κουράγιο να μην προσπαθήσω ποτέ να κατασκευάσω μια ψεύτικη παρουσία για να γεμίσω το τρομερό κενό που αφήνει η απουσία Του».

Νομίζω πως οι δύο αυτές ιστορίες δεν χρειάζονται σχόλια. Είναι βασικό να στηριζόμαστε στον Θεό. Δεν πρέπει να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις, ούτε πάλι να στηριζόμαστε στις αδυναμίες μας. Μια συνάντηση με το Θεό είναι μια πράξη ελευθερίας στην οποία ο Θεός έχει τον έλεγχο. Και μόνο όταν είμαστε ταπεινοί, και συγχρόνως αρχίζουμε να αγαπάμε τον Θεό, είναι που μπορούμε να υπομένουμε ή ακόμα και να επωφελούμαστε από την απουσία Του.

(Αντωνίου Σουρόζ, Θέλει τόλμη η προσευχή, Εκδ. Ακρίτας)

Πηγή: http://ayioi-pantes.blogspot.gr/2010/06/blog-post_02.html